

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **S. A. O.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, čj. OAM-373/ZA-ZA11-K03-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2021, čj. 1 Az 18/2018-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je, zda a za jakých podmínek přísluší účastníkovi řízení, jehož mateřštinou není český jazyk, právo na sdělení obsahu soudních písemností v mateřském či jiném pro něj dobře srozumitelném jazyce. Nejvyšší správní soud se zabýval také námitkou nesprávného vyhodnocení věrohodnosti azylového příběhu žalobce. Tu však shledal nepřijatelnou.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. Městský soud v Praze ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že tvrzení žalobce ohledně pronásledování ve vlasti z důvodu vyjadřování politických názorů jsou nevěrohodná. Jeho příběh je postaven na jediné izolované události. Tvrdí, že byl přepaden a byl mu odcizen automobil. Policie však jeho automobil vypátrala a vrátila mu ho. Další problémy ve vlasti nezmiňoval. V řízení o správním vyhoštění nové potíže v zemi původu neuváděl. Nelze pominout ani předchozí azylový příběh, který mu nezabránil vycestovat zpět do vlasti, nakoupit pozemky, politicky se angažovat a následně být obětí tvrzeného zločinu. Žalobce dále uváděl, že nechce z České republiky vycestovat kvůli dětem. S nimi však nežije ve společné domácnosti. Důvěryhodnosti žalobce nesvědčí ani jeho dřívější pobytová historie dokládající kriminální aktivity. Azylový příběh žalobce je nedůvěryhodný. I kdyby došlo k přepadení vozidla z důvodu politických symbolů na něm, jedná se o ojedinělou událost. Následný průběh vyšetřování rovněž neprokazuje pronásledování o intenzitě potřebné k udělení mezinárodní ochrany. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, že v případě žalobce jsou dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, či doplňkové ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní uvedl, že soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Městský soud však zaslal výzvu k vyjádření se ohledně možnosti rozhodnout bez nařízení ústního jednání pouze v českém jazyce. Stěžovatel z judikatury NSS dovedl povinnost soudu vyzvat účastníky řízení k vyjádření se ohledně možnosti rozhodnout o věci samé bez jednání dle § 51 s. ř. s. v jazyce, jemuž rozumí. V průběhu správního řízení stěžovatel tvrdil, že český jazyk neovládá a vždy vyžadoval tlumočení do anglického jazyka. Žaloba sice byla podána v českém jazyce, ale byla sepsána třetí osobou. Je tak zřejmé, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání. Stěžovatel dále namítl nesprávné vyhodnocení věrohodnosti svého azylového příběhu. Má za to, že se v průběhu celého řízení držel jedné dějové linie. Rozhodné skutečnosti v řízení o správním vyhoštění neuvedl, jelikož se v něm řešil zejména jeho soukromý život v České republice. Dále konstatoval, že jeho tvrzení jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Má za to, že uvedl dostatečná tvrzení ohledně pronásledování i ohledně násilného útoku proti němu. Poukázal i na bagatelizaci této události policií, která věc hodlala řešit jako pouhou loupež. V dosavadním řízení rovněž popsal nevraživost státních orgánů vůči příznivcům nezávislosti Biafry. V azylovém řízení tak uvedl veškeré rozhodné skutečnosti. Městský soud i žalovaný proto pochybili, jelikož řádně nezjistili skutkový stav a nepřihlédli ke všem rozhodným okolnostem.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovateli v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zmiňované obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatel se v zemi původu obrátil na státní orgány z důvodu odcizeného automobilu. Ty automobil vypátraly a vrátily jej stěžovateli. Městský soud se nedopustil ani tvrzené vady v doručování. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto by ji měl NSS odmítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[8] Stěžovatel pouze zcela obecně namítá, že jeho azylový příběh byl konzistentní, jeho tvrzení relevantní a že žalovaný i městský soud pochybili, jelikož řádně nezjistili skutkový stav a nepřihlédli ke všem rozhodným skutečnostem. Městský soud se však podrobně zabýval azylovým příběhem stěžovatele a vysvětlil, z jakých důvodů jsou tvrzení stěžovatele nevěrohodná (bod [3]). Proti těmto závěrům ovšem konkrétně nebrojí. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že tyto námitky jsou nepřipustné. Tento závěr nemohou změnit ani odkazy stěžovatele na judikaturu NSS. Těmi pouze nastínil proces hodnocení důkazů v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Neuvedl však, konkrétně jakým způsobem městský soud tuto judikaturu nerespektoval. Úkolem Nejvyššího správního soudu není za stěžovatele argumentaci domýšlet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, respektive zda jsou přijatelné jednotlivé přípustné kasační námitky (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a 7, a ze dne 28. 11. 2022, čj. 8 Azs 14/2022-21, bod 11). Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[10] Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu. Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Osmý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném projednání věci shledal, že stran zajišťování překladů soudních písemností existuje rozporná judikatura jednotlivých senátů tohoto soudu, a proto věc postoupil rozšířenému senátu NSS. Z tohoto důvodu je související námitka stěžovatele přijatelná. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 27. 2. 2024, čj. 8 Azs 289/2021-80, konstatoval, že v soudním řízení správním soud nezajišťuje překlady soudních písemností doručovaných účastníkům řízení, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. V nyní posuzované věci žádný zvláštní právní předpis nestanoví povinnost soudu překládat dotčené písemnosti. To ostatně ani stěžovatel netvrdí. Námitka stěžovatele spočívající v nesplnění podmínek pro rozhodnutí o věci samé bez jednání je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[14] Stěžovateli byl v řízení před Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát.

[15] Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána za dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti, v částce 3 100 Kč za každý z těchto úkonů (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Zástupci stěžovatele tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Ta bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. dubna 2024

Petr Mikeš
předseda senátu